

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobkyně:

R. H.

X

zastoupená advokátem JUDr. Ing. Petrem Václavíkem
sídlem U nákladového nádraží 1949/2, 130 00 Praha 3

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje

sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2018, č. j. 104756/2018/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2018, č. j. 104756/2018/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 18 580,5 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Ing. Petra Václavíka, advokáta.

Odůvodnění:

Průběh správního řízení

1. Dne 9. 9. 2016 Městský úřad N. (dále jen „stavební úřad“) zahájil podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon),

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) řízení o odstranění stavby „*stavební úpravy domu č. p. X*“, vlastněného žalobkyní.

2. Dne 1. 11. 2016 se konalo ústní jednání spojené s ohledáním na místě. Při něm bylo do protokolu zaneseno, že na pozemku parc. č. X je kromě rozestavěné stavby bazénu, která je předmětem jiného řízení, započato s další stavbou, u níž jsou provedeny základy, stavba je nepravidelného půdorysu a je umístěna 2 metry od plotu k sousednímu pozemku. K protokolu byla připojena fotodokumentace pořízená na místě.
3. Na místě se vyjádřili sousedé, manželé S.. Uvedli, že podle informací od žalobkyně se má stavba skládat z rehabilitačního bazénu, sociálního a technického zázemí a garáže. S. nesouhlasí se stavbou sociálního zázemí ani se stavební činností bez projednání stavebním úřadem. Uvedli, že též v budově č. p. X byly provedeny práce stavebního rozsahu, zejména v suterénních prostorech a půdních prostorech bez ohlášení. Nyní objekt slouží ze dvou třetin k podnikatelským účelům bez provedení změny užívání stavby. Tyto úpravy je v žádném případě neovlivňují, nemají k nim námitky, ale dotýká se jich jednání žalobkyně, která staví bez dokumentace a schválení. Na místě se též vyjádřil zástupce žalobkyně, který označil vyjádření S. za ničím nepodložená tvrzení. K úpravám na rodinném domě zástupce žalobkyně uvedl, že živnostenský zákon v zásadě nevyžaduje změnu užívání stavby k podnikání. Dále zástupce předložil dokumentaci k akci „*Stavební úpravy domu a vestavba podkrovní v domě č. p. X v N.*“.
4. Dle protokolu byla následně provedena prohlídka domu č. p. X. Stav byl porovnáván s archivní dokumentací stavebního úřadu, kdy poslední kolaudovaný stav je z roku 1932. Při prohlídce bylo zjištěno, že na půdě byla provedena místnost vybavená kuchyňskou linkou a nábytkem. Dále je do půdy vestavěno sociální zařízení se vstupem z této místnosti, vybavené umyvadly, sprchou, WC. Předložená projektová dokumentace v této části neodpovídá – příčka oddělující sociální zařízení je ve skutečnosti umístěna jinde (komín je uvnitř sociálního zařízení). Do kopie archivní dokumentace byl dopsán skutečný stav nemovitosti. Například u místnosti kuchyň je připsáno, že se jedná o recepci s recepčním stolem s nápisem L. N., místo jídelny a ložnice jsou ordinace, ve sklepě je fyzikální terapie, v prádelně rehabilitační terapie a v nepojmenované části sklepa lymfodrenáž a oxygenoterapie (stavební úřad místnosti pojmenoval dle tabulek na dveřích).
5. Dne 26. 9. 2017 proběhlo další ústní jednání spojené s ohledáním na místě. V protokolu je uvedeno, že se stav domu od ústního jednání 1. 11. 2016 nezměnil. K tomu byla pořízena fotodokumentace, jež je součástí správního spisu. Zástupce žalobkyně se na místě vyjádřil tak, že dům je využíván výhradně k bydlení, žádná podnikatelská činnost v něm vykonávána není. Dům je zařízen tak, aby v případě povolení změny užívání mohly být následně poskytovány zdravotní služby.
6. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 8. 11. 2017, č. j. MUNYM-110-53974/2017/Kus (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), nařídil podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona odstranění stavby „*stavební úpravy domu č. p. X*“, jejímž vlastníkem je žalobkyně.
Konkrétně stavební úřad nařídil
 - odstranění příček na půdě, kterými tam byla vybudována místnost a bylo vestavěno sociální zařízení se vstupem z této místnosti vybavené umyvadly, sprchou a WC,

- vybourání otvoru na místě zazděných dveří v druhém nadzemním podlaží mezi kuchyní a pokojem a nové osazení dveří,
 - odstranění příček ve sklepě, kterými tam bylo vestavěno WC a sprcha,
 - vybourání dveří osazených ve sklepě do prostoru pod schodištěm a v chodbě ve sklepě, které od chodby oddělují místnost užívanou pro lymfodrenáž a oxygenoterapii.
7. Stavební úřad v odůvodnění konstatoval, že stavba je prováděna bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu, a proto zahájil podle § 129 odst. 2 stavebního zákona řízení o nařízení odstranění stavby. Žalobkyně podala dvě žádosti o dodatečné povolení stavby, v obou případech však nedoplnila žádost přes výzvy stavebního úřadu, proto byla obě tato řízení pravomocně zastavena a bylo pokračováno v řízení o odstranění stavby. V něm stavební úřad s odkazem na stavební úpravy specifikované v protokolu ze dne 1. 11. 2016 dospěl k závěru, že šlo o stavební úpravy, které by vyžadovaly buď ohlášení, nebo stavební povolení podle stavebního zákona. Při nařízení odstranění stavby vycházel ze skutečnosti, k jakému účelu byla stavba povolena a kolaudována. Dle dokumentace byla v roce 1932 povolena stavba jednopatrového obytného domu, který zahrnoval v podzemí 3 sklepy, prádelnu a chodbu, v přízemí jeden byt o 3 místnostech (kuchyň, jídelna, ložnice), v I. patře 1 byt o třech místnostech (kuchyň, pokoj, ložnice), lázeň, spíž, předsíní a záchod a v podkroví půdu. Od té doby nebyly kolaudovány žádné stavební úpravy. Stavební úřad dále uvedl, že vyjádření žalobkyně, že dům je využíván výhradně k bydlení, neodpovídá zjištěným skutečnostem. Poukázal na pořízené fotografie, na kterých jsou patrné rehabilitační zařízení a místnosti jsou označeny názvy rehabilitačních procedur (lymfodrenáž, oxygenoterapie, rehabilitační terapie). Současně uvedl, že není rozhodující, zda v domě má sídlo nějaká společnost, zda je v něm poskytována lékařská péče a jak je dům zařízen. V průběhu řízení bylo prokázáno, že žalobkyně v domě provedla stavební úpravy, zachycené v protokolu ze dne 1. 11. 2016, které by vyžadovaly stavební povolení či ohlášení, a protože nebyly dodatečně povoleny, stavební úřad nařídil jejich odstranění.
8. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Připustila, že provedla stavební úpravy, ty však z drtivé většiny nevyžadují ohlášení či povolení (např. výměna elektroinstalace, výměna dveří, obložení sklepních prostor, osazení nového topení apod.). Nesouhlasí s tím, že dům používá k podnikání, jedná se o plány do budoucna po příslušné kolaudaci.
9. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 6. 8. 2018 odvolání žalobkyně zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Provedené úpravy uvnitř objektu, jak jsou zapsány v protokolu ze dne 1. 11. 2016, žalovaný považoval za dostatečně popsané. Žalovaný zdůraznil, že důkazní břemeno k dodatečnému povolení stavby tížilo žalobkyni, ta však ani přes výzvu stavebního úřadu nedoplnila své žádosti o dodatečné povolení stavby. Stavební úřad tak postupoval správně, pokud po zastavení řízení o dodatečném povolení stavby pokračoval v řízení o jejím odstranění a vydal rozhodnutí o odstranění nepovolené stavby. Žalovaný také konstatoval, že stavební úřad provedl dostatečné dokazování a poukázal na to, že stavební úřad konal dvě místní šetření. Dále žalovaný uvedl, že změna v účelu užívání stavby je možná jen na základě souhlasu či povolení stavebního úřadu. Otázku podjatosti měl žalovaný za zcela vyřešenou, neboť usnesení tajemnice Městského úřadu N. o tom, že vedoucí stavebního úřadu, paní K., není vyloučena z rozhodování, bylo

žalovaným potvrzeno rozhodnutím ze dne 20. 2. 2018, č. j. 026183/2018/KUSK.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

10. Žalobkyně úvodem žaloby upozorňuje, že žalovaný zaslal napadené rozhodnutí advokátovi Petru Václavíkovi, přestože žalobkyně v únoru 2018 změnila svého zástupce. Napadené rozhodnutí jí tak dosud nebylo řádně doručeno.
11. Žalobkyně má za to, že se správní orgány zabývaly pouze jedním z předpokladů pro vedení řízení o odstranění stavby, a to odstraněním z důvodu provádění stavby bez povolení nebo opatření. Nejprve však měly zkoumat, zda stavba, resp. stavební úpravy, které jsou navrženy k odstranění, vůbec podléhají povolení či opatření. Žalovaný měl prokázat, že existuje pravomoc k zahájení řízení o odstranění stavby.
12. Předmětem odstranění stavby jsou příčky na půdě, zazdění dveřního otvoru, příčky ve sklepech a nové dveře ve sklepech. Podle § 103 stavebního zákona povolení ani ohlášení nevyžadují stavební úpravy, pokud se jimi nezasahuje do nosných konstrukcí stavby, nemění se vzhled stavby ani způsob užívání stavby. K tomu žalobkyně sděluje, že příčky byly zbudovány ze sádkokartonu. Taková úprava nijak nezasahuje do nosné konstrukce ani se jí nemění vzhled stavby, pouze dispozice vnitřního prostoru, přičemž taková příčka může být kdykoliv demontována a znovu smontována. Stejně tak zazděním dveří či zazděním prostor pod schody, který je osazen dveřmi, není zasahováno do konstrukce domu ani není měněn jeho vzhled. V daném případě nevyžadují změny, které jsou předmětem napadeného rozhodnutí, povolení či ohlášení. Stavební úřad se však tímto vůbec nezabýval a vzal nutnost povolení či ohlášení jako axiom svého rozhodnutí.
13. Při nařizování odstranění stavby je spíše třeba dát přednost snahám o jejich dodatečné povolení před jejich odstraněním. Žalobkyně se celou dobu řízení o odstranění stavby snaží předkládat žádosti o dodatečné povolení stavby, ty jsou však pro formální vady zamítány. Žalobkyně podala dne 7. 12. 2017 žádost o kolaudaci stavby a žádost o povolení předčasného užívání stavby. Stavební úřad reagoval dvěma usneseními ze dne 12. 1. 2018, která však doručil pouze žalobkyni, nikoliv jejímu zástupci. O jejich existenci se tak zástupce žalobkyně dozvěděl až po vydání napadeného rozhodnutí při přípravě této žaloby. Stejně tak bylo nesprávně doručeno usnesení ze dne 12. 3. 2018, č. j. MUNYM-110-17199/2018/Kus. Z tohoto usnesení je zřejmé, že se žalobkyně snaží o dodatečné povolení stavby. Toto usnesení navíc stavební úřad vydal i přesto, že se nový zástupce žalobkyně dne 5. 3. 2018 dostavil na stavební úřad a dojednal podmínky, za kterých by bylo možné stavbu dodatečně povolit. To se pak odrazilo v projektové dokumentaci, která byla předložena s žádostí o dodatečné povolení stavby dne 14. 10. 2018. To však bylo ze strany stavebního úřadu sděleno, že stavbu nelze dodatečně povolit z důvodu existence pravomocného napadeného rozhodnutí. Žalobkyně tak shrnuje, že i přes zahájení řízení o dodatečném povolení stavby, nedošlo k stavění řízení o odstranění stavby, řízení o dodatečném povolení bylo proti logice zastaveno ihned po dohodě o podmínkách dodatečného povolení stavby a vydání napadeného rozhodnutí je považováno za překážku dodatečného povolení stavby. Je tak zřejmé, že stavební úřad, podpořen napadeným rozhodnutím, obstruuje celé řízení, kdy je zřejmé, že dodatečným povolením stavby by došlo ke konzumaci napadeného rozhodnutí. To však stavební úřad odmítá učinit.

14. Prvostupňové rozhodnutí bylo dne 8. 11. 2017 vydáno i přesto, že nebylo pravomocně rozhodnuto o podjatosti vedoucí stavebního úřadu, paní K.. O tom bylo rozhodnuto až zamítnutím odvolání usnesením žalovaného ze dne 20. 2. 2018, č. j. 026183/2018/KUSK. Byť nepravomocné rozhodnutí Městského úřadu N. ze dne 26. 10. 2017, č. j. MUNYM-012/52798/2017, ve věci podjatosti paní K., hovoří o tom, že odvolání nemá odkladný účinek, bylo toto rozhodnutí doručeno zástupci žalobkyně až dne 8. 11. 2017. Tentýž den došlo k vydání prvostupňového rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že v případě pochybností o podjatosti úřední osoby může tato osoba činit pouze neodkladná rozhodnutí, kterým jistě není prvostupňové rozhodnutí, je otázkou, zda vydáním prvostupňového rozhodnutí nedošlo k překročení zákona. Velmi nápadné je i to, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno tentýž den, kdy bylo rozhodnutí o podjatosti doručeno žalobkyni, tudíž vzniká otázka, zda nebylo připraveno předem.
15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě namítl, že není pravdou, že napadené rozhodnutí bylo doručeno pouze zástupci V., ale bylo doručeno též přímo žalobkyni, což dokládá doručenka založená ve správním spisu. Skutečnost, že žalobkyně změnila osobu svého zástupce, nebyla součástí správního spisu, proto na ni žalovaný nemohl reagovat. K námitce, že provedené úpravy nezasahují do nosné konstrukce, žalovaný uvádí, že žalobkyně zcela zamlčuje skutečnost, že provedenými úpravami mění způsob užívání rodinného domu bez ohledu na to, že byl jako stavební materiál použit sádrokarton, a nikoliv cihlové zdivo.
16. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou. Nové tvrzení, že žalobkyně změnila užívání domu, není podloženo žádnými důkazy. Zmíněné úpravy byly prováděny bez ohledu na jakékoliv následné rozhodnutí žalobkyně ohledně užívání části domu. Spekulace o změně užívání domu nemají nic společného s řešenou věcí, kterou mají být úpravy domu, které nepodléhají jakémukoliv povolení či ohlášení a jsou mimo kompetenci stavebního úřadu. Žalobkyně si klade otázku, jak by mohla změnit způsob užívání domu zbudováním sádrokartonové příčky na půdě, zazděním dveřního otvoru, zbudováním jedné příčky ve sklepe a novými dveřmi ve sklepe, osazenými do původního výklenku.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
18. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s.
19. Z hlediska rozsahu přezkumu soud zdůrazňuje, že předmětem tohoto řízení jsou výlučně úpravy uvnitř domu žalobkyně, které žalobkyni správní orgány nařídily odstranit (viz bod 6 tohoto rozsudku), nikoliv stavba bazénu či základy další stavby na pozemku žalobkyně, třebaže jsou okrajově zmíněny v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

20. Žalobkyně v prvním žalobním bodě namítá, že předmětné stavební úpravy nevyžadovaly ohlášení ani povolení podle § 103 stavebního zákona, tudíž nebyl na místě postup podle §

129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Správní orgány se tímto předpokladem pro vedení řízení o odstranění stavby dle žalobkyně nezabývaly.

21. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
22. Toto řízení zahajuje z úřední povinnosti stavební úřad; „*ten také odpovídá za úplnost skutkových zjištění nezbytných k prokázání existence zákonných předpokladů k vydání rozhodnutí o nařízení odstranění stavby a zároveň na něm leží důkazní břemeno*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2019, č. j. 3 As 311/2017 - 31, bod 20).
23. Z citovaného ustanovení plyne, že jedním ze zákonem stanovených předpokladů pro postup podle tohoto ustanovení je skutečnost, že stavba byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem. Stavební úřady proto musí z úřední povinnosti u staveb provedených bez příslušného úkonu stavebního úřadu v prvé řadě zkoumat, zda vůbec takový úkon zákon vyžadoval. Tomuto požadavku správní orgány nedostály.
24. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí není vysvětleno, proč stavební úřad považoval úpravy, jejichž odstranění nařídil, za podléhající stavebnímu povolení či ohlášení. Stavební úřad v odůvodnění pouze konstatuje, že předmětné stavební úpravy vyžadovaly buď ohlášení, nebo stavební povolení; fakticky tedy pouze parafrázuje znění zákona. Stavební úřad jakožto prvostupňový orgán tedy ve svém rozhodnutí nevysvětlil, proč byl splněn základní zákonný předpoklad pro postup podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy proč žalobkyně potřebovala pro předmětné úpravy některý z úkonů podle stavebního zákona. Přitom bylo povinností stavebního úřadu zabývat se splněním tohoto zákonného předpokladu z úřední povinnosti. Byť v případech, kdy je například nutnost stavebního povolení zcela evidentní, by bylo dle soudu možné akceptovat velmi stručné odůvodnění naplnění tohoto předpokladu; v případě předmětných úpravách o takovýto zjevný případ nešlo a stavební úřad své rozhodnutí v tomto ohledu nezdůvodnil ani stručně.
25. Zdůvodnění se však žalobkyni nedostalo ani v odvolacím řízení, přestože v odvolání namítala, že drtivá většina stavebních úprav nevyžadovala ohlášení či povolení. Žalovaný k tomu uvedl pouze, že „*skutečnost, zda práce provedené na černo vyžadují či nikoliv povolení či ohlášení stavebnímu úřadu, přísluší posoudit právě stavebnímu úřadu*“ (str. 7 napadeného rozhodnutí). Ani žalovaný tak nijak nevysvětlil, proč předmětné úpravy vyžadovaly povolení či ohlášení, nadto jakoby spíše naznačoval, že se jedná o úvahu stavebního úřadu, kterou jemu nepřísluší přezkoumávat, což tak samozřejmě není [§ 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nevytváří žádný prostor pro správní uvážení stavebního úřadu].
26. Formulace „*stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem*“ je v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona užitá právě proto, že ne každá stavební činnost vyžaduje úkon ze strany stavebního úřadu. V tomto ohledu je významný zejména § 103 stavebního zákona, na který odkazuje žalobkyně, neboť ten stanoví okruh stavebních činností, které nevyžadují stavební povolení ani ohlášení. Byť žalobkyně přesně nekonkretizuje odstavec či písmeno tohoto ustanovení, z textu žaloby a okolností věci je zřejmé, že ve věci připadá v úvahu zejména aplikace § 103 odst. 1 písm. d) [písm. h) ve znění do 31. 12. 2012] stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení stavební povolení ani ohlášení nevyžadují **stavební úpravy, pokud se jimi**

nezasahuje do nosných konstrukcí stavby, nemění se vzhled stavby ani způsob užívání stavby, nevyžadují posouzení vlivů na životní prostředí a jejich provedení nemůže negativně ovlivnit požární bezpečnost stavby a nejde o stavební úpravy stavby, která je kulturní památkou (*zdůraznění doplněno krajským soudem*).

27. Správní orgány se však nijak nezabývaly tím, zda na posuzované úpravy, které stavební úřad nařídil odstranit, nedopadá (zejména) citované ustanovení. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně na půdě postavila příčky, kterými tam vybudovala místnost a vestavěla sociální zařízení vybavené umyvadly, sprchou i WC; v druhém podlaží zazdila dveře mezi kuchyní a pokojem; a ve sklepě postavila příčky, kterými tam byly vybudovány WC a sprcha, a osadila dveře do prostoru pod schodištěm a do chodby. Ze samotného popisu úprav však nevyplývá nic ohledně toho, zda tyto úpravy zasahují do nosných konstrukcí stavby či zda se jimi nemění způsob užívání stavby a další okolnosti podstatné pro posouzení nutnosti stavebního povolení či ohlášení.
28. Pro úplnost soud konstatuje, že nepřehlédl, že žalovaný na konci napadeného rozhodnutí (str. 8) obecně uvádí, že změna v účelu užívání stavby je přípustná jen na základě souhlasu nebo povolení stavebního úřadu. Z toho však nelze ani s velkou dávkou shovívavosti dovodit, že tím žalovaný vlastně argumentoval v tom smyslu, že v daném případě šlo o změnu způsobu užívání stavby ve smyslu § 103 odst. 1 stavebního zákona, a proto bylo nutné povolení či ohlášení. Žalovaný jednak toto ustanovení vůbec v napadeném rozhodnutí nezmiňuje, jednak tím reagoval na jinou odvolací námitku žalobkyně. Lze však doplnit, že ani takové zdůvodnění by z hlediska přezkoumatelnosti nemohlo obstát, už jen proto, že z něj není vůbec zřejmé, jak mělo dojít v důsledku předmětných úprav, které byly nařízeny k odstranění, ke změně ve způsobu užívání stavby. Ze spisu je sice patrné, že stavba byla kolaudována jako rodinný dům a některé podklady založené ve spise ukazují na to, že žalobkyně dům užívala, užívá či hodlá užívat k výkonu své zdravotnické praxe. Nutno však připomenout, že úpravy, jež byly v tomto řízení nařízeny k odstranění, nejsou nijak rozsáhlé a bez dalšího není zřejmé, jakým způsobem jejich realizace mění užívání domu. Skutečnost, že žalobkyně na půdě vybudovala místnost s WC či že v druhém podlaží zazdila dveře mezi kuchyní a pokojem, bez bližšího odůvodnění rozhodně k závěru o změně užívání stavby v důsledku těchto úprav nepostačuje. Na to ostatně přiléhavě poukazuje žalobkyně ve své replice.
29. Námitka žalobkyně, že se správní orgány zabývaly jen jedním z předpokladů pro vedení řízení o odstranění stavby (existencí nepovolených úprav), přitom ale měly nejprve zkoumat právě to, zda tyto úpravy vůbec podléhají povolení, ohlášení či jinému úkonu, je proto důvodná. Správní spis přitom neposkytuje podklady k zodpovězení předmětné otázky soudem, nadto se jedná o otázku, kterou měly primárně zkoumat správní orgány (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 5 As 161/2016 - 21).
30. Proto soud pro tento nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Byť, jak vyplývá z výše uvedeného, též prvostupňové rozhodnutí postrádá toto odůvodnění, soud nepřistoupil k jeho zrušení podle § 78 odst. 3 s. ř. s., neboť nelze vyloučit, že bude možné tento nedostatek napravit v odvolacím řízení.
31. V dalším řízení se žalovaný bude pečlivě zabývat tím, zda pro úpravy, jejichž odstranění bylo prvostupňovým rozhodnutím nařízeno, bylo potřebné stavební povolení, ohlášení, či

jiný úkon stavebního úřadu ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, a to i ve světle žalobní argumentace žalobkyně. Zřejmě bude za tímto účelem potřeba doplnit některá skutková zjištění. Od tohoto posouzení se pak bude odvíjet jeho odpověď na otázku, zda byly splněny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o nařízení odstranění těchto úprav. Krajský soud z hlediska dalšího posuzování předmětných úprav připomíná, že pokud tyto úpravy funkčně souvisejí s dalšími nepovolenými stavbami, třebaže ty jsou předmětem jiných řízení, je třeba důkladně zvážit, zda není na místě jejich věcné hodnocení jakožto jednoho celku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014 - 36, body 11–14).

32. Námitka žalobkyně týkající se podjatosti vedoucí stavebního úřadu, paní K., není důvodná. Žalobkyně namítala, že prvostupňové rozhodnutí bylo dne 8. 11. 2017 vydáno přesto, že ve věci podjatosti paní K. bylo sice rozhodnuto Městským úřadem N., ale toto rozhodnutí nebylo v době vydání prvostupňového rozhodnutí pravomocné. Právní moci nabylo až 20. 2. 2018 zamítnutím odvolání žalobkyně.
33. K tomu soud uvádí, že tento postup stavebního úřadu není nezákonný. Ustanovení § 76 odst. 5 správního řádu nepřiznává odvolání proti usnesení, kterým nebylo námitce podjatosti vyhověno, odkladný účinek. Stavební úřad tak mohl vydat prvostupňové rozhodnutí po nepravomocném vyřízení námítky podjatosti, byť s tímto postupem je spojeno riziko, že odvolací orgán bude mít na námitku podjatosti opačný názor (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012 - 32, body 15–17). V daném případě však bylo následně rozhodnutí ve věci podjatosti potvrzeno. Ve věci tedy nerozhodovala osoba, která by byla shledána podjatou, a žalobkyně ani žádné důvody podjatosti paní K. v žalobě nepředkládá.
34. Skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v den, kdy mělo být žalobkyni doručeno rozhodnutí o tom, že paní K. není vyloučena z rozhodování ve věci, není z hlediska zákonnosti správních rozhodnutí relevantní. Soud na této okolnosti nic podezřelého či pochybného, jak naznačuje žalobkyně, neshledává.
35. Okrajově popsany postup správních orgánů v jiných řízeních vedených s žalobkyní (kolaudační řízení, povolení předčasného užívání stavby), zmíněný v části III žaloby, není z hlediska přezkumu napadeného rozhodnutí relevantní.

Náklady řízení

36. Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch, a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Žalobkyně vynaložila 3 000 Kč za soudní poplatek za žalobu a dále jí byla usnesením ze dne 13. 11. 2018 uložena povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Byť částku 1 000 Kč dosud nezaplatila (i přes upozornění soudem ze dne 22. 10. 2020), právní mocí usnesení ze dne 13. 11. 2018 jí vznikl vůči České republice dluh, který bude vymáhán, a proto je třeba tuto částku zahrnout mezi náklady žalobkyně. Dále náklady žalobkyně tvoří odměna za zastupování za tři úkony právní služby – za převzetí a přípravu zastoupení, sepsání žaloby a repliku k vyjádření žalovaného (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], u nichž sazba odměny činí 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a za jeden úkon – návrh na přiznání odkladného účinku žalobě – v poloviční výši 1 550 Kč (§ 11 odst. 2 písm. a) a

odst. 3 advokátního tarifu]. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za čtyři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. celkem 1 200 Kč. Jelikož zástupce žalobkyně je plátcem DPH, je součástí nákladů žalobkyně též náhrada této daně, kterou je její zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), ve výši 21 % z částky 12 050 Kč, tedy 2 530,5 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 18 580,5 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. listopadu 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu